



Reisverslag MTB-tocht van Lissabon naar Santiago de Compostela

26 mei tot 7 juni 2019



Tevens sponsortocht ten voordele van Ter Heide voor de aankoop van elektrische rolstoelfietsen

Dag 1 – Zondag 26 mei: Genk – Bordeaux



Verkiezingsdag: vertrek van Robert om 7u30 bij America Clean na een korte fotoshoot en nog wat laatste praktische schikkingen. Dan Erik opgehaald in Bierbeek en vervolgens richting Frankrijk. Via Namen, Reims, Fontainebleau (met zicht op het kasteel), Tours, Poitiers en Bordeaux. Na een vlotte reis van 1.080 km om 21u00 aangekomen in het nietige Salles. Het eerste doel om voorbij Bordeaux te geraken is alvast gehaald. En dus hopelijk geen files op maandag.

Logies in een simpele B&B met het busje achter een veilige omheining. Wel snel moeten zijn om nog iets te kunnen eten: op wandelafstand lag gelukkig een Pizzeria waar een toepasselijke Pizza Compostela geserveerd werd met een Belgische Martin Pale Ale.

En zo was het 23u00 geworden: tijd voor een avondmuts, duimen voor weinig gesnurk van het gelegenheidskoppel en hopelijk een goede nachtrust.

Dag 2 – Maandag 27 mei: Bordeaux – Salamanca

Vertrek om 8u00 na een aangenaam verblijf en een fijne gastheer richting Salamanca. De eerste uren met slecht weer, regen en lage wolken, maar veel erger was de melding op ons dashboard: “Add Blue” bijvullen? Totaal geen idee waar de autocomputer het over had. Dan maar te rade gegaan bij onze vriend Google. Blijkt nu dat de auto gaat blokkeren bij onvoldoende “Add Blue”. Wij dachten dat het een soort doping voor Ford was, maar wat blijkt? Het is een op Ureum gebaseerd additief voor de diesel en het onderhoudsmankement zou ons 17 euro kosten. Eerst willen we al onze urine verzamelen maar blijkbaar is het product ook te koop. Alleen moeilijk om het bij te vullen zonder trechter. Uiteindelijk door onze inventiviteit toch gelukt en dus niet in de tank moeten plassen.



De verdere reis verloopt vlot en na ca 700 km om 16.00u aangekomen in Salamanca. Onze grootste bezorgdheid is een hotel te vinden met een beveiligde parkeerplaats. Hotel Vincci (zeker aan te raden) heeft een keldergarage maar met een max. hoogte van 2m10. Dus eerst de mail opzoeken met de afmetingen van het busje en voor de veiligheid de banden toch maar iets afgelaten.

Daarna de prachtige universiteitsstad gaan bezoeken met terrasweer van ca 28°.

Als we dit weer gaan hebben, wat ook voorspeld wordt, dan gaan we letterlijk en figuurlijk voor hete vuren komen te staan.

Dag 3 – Dinsdag 28 mei: Salamanca - Lissabon

Vandaag een dubbele insteek: Robert en Erik die met het busje van Salamanca naar Lissabon rijden en de anderen die met het vliegtuig naar Lissabon vliegen.

Salamanca - Lissabon



Vertrokken uit Salamanca om 8u30 en in plaats van te kiezen voor de kortste weg, besluiten wij om een andere route te nemen omdat wij anders reeds een deel van de Compostela route zouden doen.

De alternatieve route gaat tot diep in het zuiden van Spanje en voert ons langs duizenden olijfbomen en nog meer kurkenbomen, herkenbaar aan de verwijderde schors waardoor de stam een echte kraag heeft. Blijkbaar kan de schors om de 7 jaar verwijderd worden. Het landschap is vrij eentonig maar heeft toch een bepaalde charme. Tijdens de lange rit zien wij bijna niemand voor of achter ons. Na in totaal 2.300 km komen we uiteindelijk op onze bestemming aan en omdat we tijd over hebben voor de rest van de beneden arriveert, verkennen we al een deel van geplande fietstocht met ons busje.

Ook reserveren we al het restaurant buiten het hotel en dit dankzij een tip van de gastencommentaren op booking.com. Het hotel Vip Executive in Santa Iria is zeker aan te bevelen. En dan maar wachten op onze reisgenoten die met vertraging omstreeks 19u15 arriveren.

Charleroi - Lissabon



In de gietende regen nemen we om 12u30 afscheid van onze partners en zetten we koers met het VC-taxibusje richting Charleroi. Daar gaan we met een lichte vertraging om 16u35 de lucht in om 2,5 uur later in Lissabon te landen. We mogen daar de klok wel een uur vroeger zetten en met een door Robert perfect geregelde bustaxi komen we een uurtje later dan voorzien aan in Hotel Santa Iria. Absoluut niet mis voor de eerste dag! En omdat de honger flink toeslaat trekken we naar een gezellig restaurant, opnieuw goed uitgekozen door ons chauffeursduo.

Tijdens de eerste briefing, na de lunch, worden de afspraken gemaakt voor de volgende dag: ontbijt om 7u15, vervolgens fietsen monteren en hopelijk om 9u00 op de fiets voor de eerste rit, hopelijk een gezapige opwarmrit, weliswaar in de warme zon.

Logies: Hotel Santa Iria, Estrada Nacional 10, Lissabon.

Dag 4 – Woensdag 29 mei: Lissabon - Santarem

Stipt om 9u00 vertrekken we aan het hotel: eerst natuurlijk alle fietsen uit het busje gehaald en opnieuw gemonteerd, met voorwiel en zadel op hun juiste plaatsen.



Na een kleine 10 km zien we het eerste herkenningspunt van de Camino Portugués naar Fatima en Compostela. Ook steken we de eerste pelgrims voorbij, zwaar gepakt en gezakt.

En het weer? Bijna gans de rit noordenwind op kop en tegen de 35°, dat kan tellen. Maar we hebben met Erik het geluk aan onze zijde: als we hem nodig hebben staat hij daar met drank, bananen en andere Lieve-wafels.

Vorbij Azambuja in Porto de Muge duikt de lange rode metalen brug over de Taag op en die moeten we zagezegd over. Bijna iedereen doet de overtocht met dichtgeknepen billen, nat waren ze toch al van het

zweet. Achteraf blijkt dat we die brug helemaal niet over moesten, maar het was toch een aparte beleving. Voor het eerst laten de Garmin's ons in de steek. We kennen namelijk nog niet het verschil tussen de Garmin-Pelgrimsroute en de Garmin-route voor fietsers!

Gevolg is wel dat de rit ongeveer 15 km langer is dan gepland en dat we voor de sterke klim naar Santarem uit voorzorg stoppen om enkele cola's naar binnen te werken. En ... het is echt wel nodig.

En om het niet te vergeten: die dag hebben we de eerste leuke band, met Jan als eerste slachtoffer.

Na bijna 88 km komen we dan aan in ons hotel waar er nog een verrassing wacht. Het hotel had weliswaar een score van 9,1 maar we mogen wel met 5 op een kamer slapen. So far so good, dat hoort er nu eenmaal erbij.

Iedereen heeft na deze eerste dag zware benen en is benieuwd wat het morgen wordt, zeker na de whisky's en de wijn die de avondlunch moeten helpen verteren.

Logies: Hostel Apartments, Avenida Dos Combatentes 80, Santarem.

Dag 5 – Donderdag 30 mei: Santarem - Tomar



Vandaag opnieuw ontbijt om 8u00 en om 9u00 de fiets op.

De dag kondigt zich aan als "iets minder km, meer hoogtemeters en opnieuw 35°".

En dat zullen we geweten hebben, iedereen denkt aan het liedje Marie-Claire van Stampen en Dagen: "Ze is gek op Fred Astaire, m'n Marie-Claire, ze doet me dansen als een harlekijn en ik ben moe, m'n benen doen zo'n pijn".

De eerste 30 km zijn off-road en die kunnen echt wel tellen, daarna is het echt puffen onder de loden zon: ons zweetmutsje wordt bij elk fonteintje flink nat gemaakt.



Maar dan komt het ergste: enkele beklimmingen in de bossen rond Grou om "U" tegen te zeggen en opnieuw op losse kiezel en stenen. Sommige stukken doen we te voet en dat is echt niet van weelde. Zelfs de bezemwagen moet ingeroepen worden om hulp te bieden.

Maar eenmaal in Tomar aangekomen doen 2 cola's opnieuw hun werk en kunnen we de laatste beklimming naar het hotel aanvatten. Daar zijn we dan omstreeks 16u30 en een frisse duik in het zwembad doet wonderen, alle dat hopen we toch. Want morgen staat de zware rit naar Coïmbra op het programma. En wat dat wordt dat zullen we morgen wel zien.

Het goede nieuws is nog dat we de 11.000 euro sponsoring overschreden hebben en dat we logeren op een geweldige locatie die uitgebaat wordt door de vrouw van een voormalige ambassadeur in België.

Logies: Anunciada Velha, Quinta da Anunciada Velha, Tomar.

Dag 6 – Vrijdag 31 mei: Tomar - Coïmbra

De dag begint met de vraag: "Waar is de fietsbroek van Tjeu?". Gisteren buiten in de zon te drogen gelegd en na het bezoek aan het restaurant spoorloos verdwenen. Was dit het werk van een teammaat? Of lopen er gelegheidsdieven rond op de schitterende haciënda?



Deze morgen is het mysterie nog steeds niet opgelost, totdat Erik plots met de fietsbroek komt aandragen. Hij heeft ze gevonden, enkele tientallen meters buiten de omheining van het verblijf. En iets later is ook het rugzakje van Guido terecht: ook gevonden in de buurt van het busje. Wie heeft dit gedaan? En tijdens het ontbijt komt de aap uit de mouw: we zien plots hoe de hond (van de buurman) met de fietsschoen van Robert aan de haal gaat. En inderdaad, dat was de dader: hoe durfden wij een teammaat verdenken van dit soort flauwe grappen?

De gastvrouw zit er erg mee verveeld, maar in ruil doneert zij dan maar 10 euro aan ons sponsorinitiatief.



Vandaag is dan de koninginnenrit van onze fietstocht: meer dan 110 km en veel hoogteverschillen. En laat Robert nu net zeggen dat de derde dag van een actieve vakantie doorgaans de off-day is.

En, we zullen het geweten hebben: om 9u00 stipt in Tomar vertrokken en verwelkomd in het hotel van Coïmbra om 22u15, als dat niet kan tellen. Maar we hadden dan ook 120 km in de benen, bijna 2.000 hoogtemeters en meer dan 3.200 calorieën verbruikt. We passeerden meerdere stopplaatsen in Alvaiazere, Ansiao, Rabaçal en Cernache.

Heel blij zijn we als Erik in Leiria een prachtig gerenoveerde boerderij heeft gevonden waar wij heel lekkere salade met tonijn kunnen eten, een verademing na het harde labeur. Quinta da Cortiça is zeker een locatie om nog eens terug te keren, maar dan niet meer met de MTB!

Maar van die 14 uur onderweg zijn er wel een paar hick-ups die we niet voorzien hebben: Ludo W. die de hoogste top maar moeilijk kan bedwingen, Jan die fysiek helemaal in orde is maar op het einde van de dag ferm last krijgt van zijn maag, slechte communicatie met het busje over de plaatsen waar wij elkaar zouden treffen, lege batterijen van alle GSM's met als gevolg dat we bijna een uur in Coïmbra naar ons hotel moeten zoeken. En dat allemaal in het donker met alleen Guido die licht op zijn fiets heeft. Wie had immers gedacht dat we in het donker zouden aankomen?

Gevolg van dit alles: er is geen avondeten meer voor ons in het toch wel speciale hotel en improviseren in de gelegenheidskeuken is dus de boodschap.

Ondertussen is het al een eind over twaalven en morgen willen we toch weer om 10u00 op de fiets zitten, want Jan moet voor de tweede keer een lekke band herstellen. De rit van morgen kondigt zich in elk geval niet zo zwaar aan. We zullen wel zien wat het wordt!

Logies: The Luggage Hostel, Rua Antero de Quental 129, Coïmbra.

Dag 7 – Zaterdag 1 juni: Coïmbra – Albergharia-a-Velha

Na de zware rit van gisteren beslissen we om vandaag pas om 9u00 te ontbijten en om 10u00 te vertrekken voor een tocht die wat korter zou zijn en ook met wat minder hoogtemeters. Maar na 500 m, midden in het centrum van Coïmbra, staat de band van Guido plat. Dan maar terug naar het hotel gefietst, aan Erik en Ludo W. gevraagd om de band te plakken en Guido zou dan de MTB van Ludo wel nemen. Want Ludo heeft gisteren te veel zon op zijn knikker gekregen en voelt zich rotslecht. Daarom is hij akkoord om een dagje assistentie te verlenen aan buschauffeur Erik.

Voor aanvang van de eerste zware klim brengt het "busje" de herstelde MTB van Guido naar de plaats van bestemming, want die beklimning aanvatten met de klikpedalen op Ludo's fiets maar zonder klikschoenen is echt geen optie, een verstandige beslissing, zo blijkt achteraf.

We vergeten bijna dat het echt sukkelen is om uit de stad te geraken en we verliezen opnieuw veel tijd. Waar zijn toch die Compostela-pijlen in Coïmbra-stad? Slotsom is dat wij pas rond de klok van 12 echt met de tocht kunnen starten. En opnieuw onder een blakende zon die voor 35° zorgt.

De trip van vandaag loopt via Mealhada over Anadia en Alameda naar Albergharia-a-Velha.



Onderweg is het weeral voortdurend uitkijken naar waterfonteintjes om onze mutsen nat te maken en onze bidons te vullen.

Op een bepaald ogenblik ziet het er naar uit dat we het vooropgestelde doel halen om rond 17u00 in het hotel te zijn.

Maar dan ... opnieuw een lekke band van Guido in de buurt van Barro en die moeten we nu zelf plakken. Gelukkig gaat dat nog redelijk vlot met de hulp van enkele vriendelijke "locals", vader en zoon.

En dan is er de klim naar de plaats van bestemming: opnieuw niet van de poes en zodoende komen we pas om 18u00 in het hotel aan. Maar Robert heeft opnieuw gezorgd voor een schitterende locatie, iedereen wil hier nog wel eens terug komen. Voor vandaag zijn het 75 km geworden en meer dan 800 hoogtemeters.

Na ons bezoek aan een lokaal restaurant, waar wij voor relatief weinig geld zeer lekker gegeten hebben en verwend worden door een supervriendelijke ober, is het tijd voor een stevige slaapmuts en hopelijk is morgen iedereen weer gezond op post voor onze trip naar Porto.

Logies: Quinta Dos Meireles, Rua da Lameira, Valmajor, Albergharia-a-Velha.

Dag 8 – Zondag 2 juni: Albergharia-a-Velha - Porto

Na een nachtje slapen in het schitterende hotel zijn we om 9u00 klaar voor onze tocht naar Porto: het belooft opnieuw zwaar te worden met meer klimkilometers dan ons eigenlijk lief is. Uiteindelijk is het toch wat later vooraleer we vertrekken omdat Tjeu zijn "blauwe farde" kwijt is, wellicht laten liggen in een vorig hotel.

Dankzij de vindingrijkheid van Robert en Ludo S kunnen we de steile klim naar de stad skippen en fietsen we door een prachtig gebied richting Compostela-route. Bij ons vertrek is het nog rond de 30° maar geleidelijk aan zakt de temperatuur naar 25° naarmate we Porto naderen, via Oliveira de Azameis en Soa Joao da Madeira.

Ludo W. is hersteld van zijn "zanneslag" en wil het opnieuw proberen. En dat heeft hij op een fantastische wijze gedaan. Het is ook zoveel beter om met 7 te vertrekken en ook met 7 op de plaats van bestemming aan te komen.

En de tocht zelf? Opnieuw 76 km en 1.500 hoogtemeters, mensen van onze leeftijd zullen het samen met ons beamen: dat is gene kattenpis.

De zwaarste beproeving komt dan nog op het einde, tussen Grijo en Porto, als we over quasi onberijdbare Romeinse kasseien nog 150 m moeten klimmen. Slechts weinigen zijn erin geslaagd om deze hindernis te nemen zonder voet aan de grond te zetten.



Uiteindelijk staan we rond 18u00 op de prachtige Dourobrug van Porto, maar dan moeten we nog op zoek naar het hotel. En laat dan net gebeuren dat Robert, onze Google-Maps-man, leuke band krijgt. Dan maar allen te voet op weg naar het veel lager gelegen hotel, waar we omstreeks 19u30 arriveren. Het hotel ligt pal in het centrum naast de Compostela-route, maar is zeer pover. Het goede nieuws is dan weer dat we omwille van de wekelijkse sluitingsdag al onze fietsen in de eetruimte van het restaurant kunnen stallen, op voorwaarde dat ze er morgen om 7u00 ook uit

zijn. Want vanaf dan melden zich de eerste gasten aan voor het ontbijt.

Bij aankomst gaan Erik en Robert meteen op zoek naar een overdekte parkeerplaats voor het busje en kunnen de anderen meehelpen of meeduimen bij het plakken van de vijfde leuke band tijdens onze tocht, opnieuw Guido. Daarna trekken we naar een lokaal restaurant en we kunnen deze dag niet anders afsluiten dan met een lekkere lokale Porto. En ondertussen is de "blauwe farde" ook terecht: veilig opgeborgen in een ander vak van het koffer, met dank aan Alda voor de ultieme tip om daar toch ook maar eens te kijken. We zullen dit ook maar wijten aan de felle zon van de voorbije dagen.

Logies: Residencial Caldeira, Campo Martines da Patria 53, Porto.

Dag 9 – Maandag 3 juni: Porto – Ponte de Lima

Zoals geweten staat vandaag een lange rit op het programma, met hoe kan het anders weer heel wat hoogtemeters. Daarom fietsen buiten om 7u00, ontbijt om 7u30 en vertrek om 8u30.



Naarmate we opschuiven naar het Noorden, richting Vilarinho en Barcelos, worden de wegen alsmar hobbeliger: het ligt deels aan de knoken die al 6 dagen last hebben van het zadel, maar vooral aan de vele kasseistroken waar we over moeten denderen. Parijs-Roubaix is klein bier in vergelijking met deze streek. Maar ja, we doen voor een groot deel ook de pelgrimsroute, eigen schuld, dikke bult. Enkel van ons hebben ondertussen een "linker-duimontsteking": nog nooit hebben wij met de linker duim zoveel moeten schakelen als tijdens deze tocht.

Wat de leuke banden betreft is Tjeu vandaag slachtoffer van dienst. Boosdoener is een dikke kassei die voor de wielen kwam en waar geen ontwijken aan was. De teller staat ondertussen op 6. Plakken, tot daar aan toe, maar de tijd die er steeds mee verloren gaat, dat is veel erger.

Een korte resumé van vandaag: bijna 90 km, 1.350 hoogtemeters en aankomst omstreeks 18u30 in het hotel. Opnieuw een prachtige locatie door Robert uitgezocht. En, er verblijven drie Belgen uit Kortrijk die na een eerdere pelgrimstocht de streek nog verder willen verkennen en er is ook een koppel uit Maastricht dat om dezelfde reden hier logeert. Vreemd toch, die aantrekkingskracht van Compostela, zelfs enkele jaren na de eerste tocht.



Morgen staat opnieuw een lange en lastige rit naar Redondela op het programma en is er de stille hoop dat Robert en Ludo S. wat kassei- en gravelstroken hebben kunnen vervangen door betere wegen. Want ook het weer is aan het omslaan: tot nu toe geen regen, vandaag wel heel wat graden minder, maar morgen duiken volgens de vooruitzichten de eerste regenvlagen op. We zullen zien. Logies: Quinta de Agra, Lugar da Agra, Correlha, Ponte de Lima.

Dag 10 – Dinsdag 4 juni: Ponte de Lima - Redondela

Opstaan om 7u00 en dan vaststellen dat het buiten regent, is niet meteen de beste motivatie om een tocht aan te vatten. Toch maar ontbijten in het mooie guest house dat ademt naar geschiedenis maar waar het eten eenvoudig en bovendien karig is, zeker niet bevorderlijk voor het enthousiasme.

Op de koop toe blijkt bij vertrek de band van Guido voor de derde keer plat te staan. Maar het geluk is aan onze zijde want eenmaal de band geplakt, verdwijnt de regen voor de rest van de dag. Alleen bij aankomst in het hotel in Redondela vallen enkele druppels, net niet genoeg om onze regenjasjes aan te trekken.

En de tocht zelf dan? Wel, na een korte aanloop staat met de Alto da Portela Grande de eerste zware beklimming op het programma. We verdelen ons in drie groepen al naargelang de fysieke toestand van de groep. Ludo W. verkiest om de beklimming met het busje te doen, Robert en Tjeu doen het via de geasfalteerde hoofdweg en Ludo S, Stefan, Guido en Jan zijn de "echten" van vandaag. Zij trotseren veel kasseien en fiets-op-en-af-werk en dat is absoluut niet van de poes.

En onderweg, in de buurt van Rubiaes, worden we tijdens de beklimming enkele keren benaderd door een Portugees journalistenduo dat zo graag wil weten waarom we dit allemaal doen, hoe oud we zijn en hoe ons deze uitdagende tocht bevalt. Ludo W. is de spokesman van dienst en vooral de dame is onder de indruk van ons "verhaal". Zij gaat er zeker over schrijven in de krant waar zij voor werkt. En een kopie van het artikel zal ze ons bezorgen. We zijn benieuwd!



Na die beklimming gaat het op een wat gezapiger manier via Tui richting Redondela, maar nergens is het parcours meer dan 10 m vlak. En net voorbij Tui duikt er een grote ijzeren brug op. Het is de brug over de Rio Minho, de grensrivier tussen Portugal en Spanje. Tijd om even te stoppen: we zijn in Spanje, in de provincie Galicië. En daar, in die streek ligt Santiago de Compostela!

Maar het ergste staat geprogrammeerd op het einde van de rit: een zware klim net voor Redondela en als klap op de vuurpijl heeft Robert, zonder het zelf te weten, een locatie gekozen waar we opnieuw nog eens echt op de trappers moeten staan. Natuurlijk is iedereen blij om na opnieuw 85 km en meer dan 1.500 hoogtemeters het hotel te bereiken.

En wat te zeggen over Guido? Niet alleen drie lekke banden, maar hij heeft als "laatste man" gedurende de ganse tocht als een echte "Vincentiaan" de zorg op zich genomen om als laatste van de groep te rijden. Hij was er steeds om op tijd en stond een opbeurend woord te sturen naar degene die voor hem reed. En voor een goed begrip: dit is echt zo gebeurd, vraag het maar aan de betrokkenen! Ook de communicatie met Erik als chauffeur is nog steeds prima: als wij honger of dorst hebben is hij steeds op de plaats van bestemming, en dat is niet simpel in dit gebied.

En zo zijn we dan aan de laatste dag aangekomen: morgen is de echte finale van Redondela naar Compostela. Gelukkig is die rit een beetje korter omdat het hotel van vandaag net buiten de stad ligt, al een beetje richting eindbestemming.

Ondertussen hebben we de klok weer op Genk-tijd gezet, is het een uur minder slapen en staat de start morgen om 9u00 gepland. Hopelijk kunnen we het bij 7 lekke banden houden. En ... hebben we deze laatste dag opnieuw geluk met het weer, want op het ogenblik dat deze blog net na middernacht geschreven wordt, regent het pijpenstelen!

Ondertussen is de kaap van 12.500 euro sponsoring bereikt! Bedankt iedereen!

Logies: Casa Rural Aschivas, Camino de Saramagoso 34, Redondela.

Dag 11 – Woensdag 5 juni: Redondela – Santiago de Compostela

Laat ons maar meteen beginnen met het grote nieuws: we hebben het gehaald want om 18u00 stipt staan we in volle zon op het grote plein voor de kathedraal van Compostela. En, het heeft krachten gekost, niemand van ons, behalve Ludo S, heeft de zwaarte van deze MTB-tocht goed ingeschat. Iedereen is superblij, maar ook supermoe. Zelfs onze teamkapitein heeft gisteren moeten toegeven dat hij de voorbije dagen ferm gezweet heeft. Als dat niet kan tellen!

Het vertrek deze morgen staat opnieuw gepland om 9u00 en gelukkig is er geen achtste lekke band, maar wel opnieuw regen die ons humeur een flinke deuk geeft. En dat minder goede humeur is ook al aan de ontbijttafel te merken: meerdere Calluna-boys zijn zo stilaan aan het einde van hun Latijn. En daar komen dan ook nog eens de fysieke klachten aan het zitvlak bij die bij meerderen flink wat roet in het eten strooien.

Uiteindelijk is het 9u15 als we vertrekken en gelukkig is de regen inmiddels gestopt. Meer nog, tijdens onze rit van vandaag is er geen regen meer gevallen, behoudens een enkele druppel. De meesten van ons hebben gedurende de achtdaagse MTB-tocht geen regenvest gedragen en dat is toch wel zeer uitzonderlijk voor pelgrims die naar Compostela trekken. Vraag het maar eens na!



De laatste rit telt opnieuw heel wat beklimmingen, maar de zwaarste staat toch wel tijdens de laatste 16 km vanaf Padron op het programma. En daar hebben we wel wat schrik voor, want stel je voor, Compostela niet halen is nu echt geen optie meer.

Tussendoor stoppen we meerdere keren om bij te tanken en de chocolade die we de laatste drie dagen hadden ingevoerd doet wel echt zijn werk. Eerst schoorvoetend, maar stilaan is iedereen overtuigd van de snelle kracht van deze gesuikerde en gesmaakte toespijs. Erik heeft steeds fondant, melk én wit in voorraad.

De rit van vandaag telt uiteindelijk toch nog 90 km en bijna 1.300 hoogtemeters.



En dan is aankomen op het grote plein van Compostela echt wel een emotioneel moment, want het is lang niet vanzelfsprekend dat je daar als MTB-groep van mensen tussen 61 en 69 jaar in slaagt. En dat allemaal zonder echte tegenslagen, want buiten een kleine buiteling zijn er geen valpartijen geweest, was de groep tijdens de ganse tocht een hecht team zonder storende woordenwisselingen en met heel veel humor en plezier, zowel tijdens als na de ritten.

Maar één zaak is duidelijk: deze tocht is in deze vorm voor deze groep niet echt voor herhaling vatbaar, want te zwaar met bijna 700 gereden km waarvan het grootste deel op het echte pelgrimspad, bijna 9.500 hoogtemeters en op 8 opeenvolgende dagen meer dan 51 uur op de fiets! En er was nauwelijks of geen tijd om de mooie steden te bezoeken die we bijna letterlijk voorbij fietsten: Santarem, Tomar, Coimbra, Porto, ...

We hebben dus onze les geleerd voor als er nog ooit een initiatief komt: een betere voorbereiding, kortere ritten, een of meerdere rustdagen en meer tijd voor sight-seeing.

Rest nog een dank-u-wel te zeggen tegen iedereen voor de spirit tijdens de tocht en aan de individuele deelnemers die bepaalde deeltaken voor hun rekening namen:



- Ludo S: teamkapitein en Garmin-specialist
- Stefan: back-up Garmin-specialist en koptrekker
- Robert: chauffeur, kaartlezer en routecontrole
- Guido: bezemveger en motivator in nood
- Ludo W: assistentie voor Erik en chauffeur
- Jan: techniker en tempo-aangever
- Erik: chauffeur, catering en teamsupport
- Tjeu: dagelijkse blog en communicatie met thuisfront

En dan was er nog het werk van iedereen achter de schermen om vrienden en kennissen te stimuleren tot het sponsoren van het sociaal doel van ons project. Want

ondertussen stevenen we met het sponsorbedrag op 13.000 euro af.

Ziezo, morgen staat er voor de meesten nog een dagje Compostela op het programma, de fietsen zijn inmiddels weer veilig in het busje opgeborgen dat morgen in de voormiddag weer koers zet richting België, met Erik en Ludo W. als chauffeurs.

Logies: Hostal La Salle, Rua de Tras Santa Clara, Santiago de Compostela.

Dag 12 – Donderdag 6 juni: Santiago de Compostela

Busrit Compostela – Bordeaux

Donderdag 6 juni na het ontbijt is het zover: terug huiswaarts. De avond ervoor hebben Ludo en Jan als bekwame mekaniekers de fietsen keurig gedemonteerd en vastgemaakt in het gesponsorde Ford-busje. Alle bagage is mooi gestapeld en rond 9 u is dan het vertrek. Ludo W. wil Erik gezelschap houden tijdens deze 2-daagse autorit. Leuk idee van hem.

Ondertussen nemen we ook afscheid van Robert: hij vliegt met een rechtstreekse vlucht van Compostela naar Brussel want 's anderendaags komt zoon Peter met zijn partner en hun twee kleine kinderen vanuit Nieuw-Zeeland naar Genk. Hij mag samen met zijn Lieve gedurende een zestal weken

deze “kiwi’s”, zoals Robert ze noemt, onderdak geven en ook entertainen, maar eerst moet het vierkoppige gezin met al hun hebben en houden afgehaald worden op de luchthaven van Zaventem. En daar wil Robert begrijpelijkerwijs toch graag bij zijn.

Onze chauffeurs stellen zich tot doel om op twee dagen tijd de 1.850 km naar Genk te rijden, een serieuze fysieke en mentale inspanning. En dan laten we Erik aan het woord.

Bij het vertrek blijkt dat er nog diesel is voor 17 km. Gelukkig komen we na enkele kilometers al het eerste ‘repsol-benzinestation’ tegen. Voltanken is de boodschap, dan weer verder voor een 600 km. “Ad Blue” kennen we ondertussen ook, dat had ik vorige week nog bijgetankt.

Vrij snel zitten we op de autostrade die de Spaanse noordkust volgt: mooie autostrade, goede wegeaanduiding maar geen enkele kilometer ‘rechtdoor’. Heel bochtig, heuvelachtig en vele tunnels. We hopen zeker de Pyreneeën te bereiken want dan is het de tweede dag nog maar 1.000 km.

En dankzij wat geluk en weinig drukte op de autostrades lukt het om tot bijna in Bordeaux te komen. Maar dan is het rond 21u00. Robert belt ons en stelt voor (vanuit de Stalenstraat!) om tot boven Bordeaux te rijden. Dan hebben we het morgen vroeg makkelijker.

En inderdaad we rijden tot boven Bordeaux, bijna tot Angoulême, maar het is dan al rond 23u00. We zoeken op 4 plaatsen naar een overnachting maar ... alles is volgeboekt! Dus maar in de auto overnachten ..., maar na een half uurtje blijkt dat toch niet het beste idee. Dan maar een beetje verder rijden en plots rond 1 u ‘s nachts komt er een ‘Ibis-hotel’ in zicht. In de vlucht nog 2 slaapmutsjes gedronken om rond 1u30 te gaan slapen in een goed bed.

Dagje Compostela voor de fietsers

Voor de vijf blijvers loopt de wekker vandaag wat later af in Hostal La Salle dat ons door André Lenaerts aanbevolen was. En inderdaad, daar valt zeker niet over te klagen. Maar wat wel veel slechter is, dat is het weer. Het water valt met bakken uit de lucht en er is nauwelijks doorkomen aan. Omstreeks 10u00 toch maar een poging ondernomen om richting kathedraal te wandelen, met paraplu en regenjas in de aanslag. Maar er is echt geen beginnen aan: binnen de kortste keren zijn onze schoenen en onze broeken doorweekt.

Voor Guido is dat laatste een minder probleem want we hebben gezien dat hij een 20 cm-grote scheur heeft op zijn achterste, in elk geval van die aard dat hij daar niet mee verder kan in een gewijde stad. En zijn reservebroeken, juist, die zitten in het koffer dat met het busje richting België rijdt. Dan maar met Jan een winkel gezocht en gelukkig is hij voor minder dan 20 euro gesteld met een nieuwe broek.



Ondertussen brengen wij een bezoek aan de kathedraal en ook dat valt zwaar tegen: de kathedraal staat van binnen helemaal in de steigers en onze hoop om een zwaaiende “Botafumeiro” te zien is meteen “in rook opgegaan”. Dan maar verder wat rondlummelen in de doornatte stad en wat straten aflopen. Die regen blijft maar duren en omstreeks 16u00 is het eindelijk droog. Maar eigenlijk is de dag dan al bijna voorbij. Wat een geluk dat wij onze vrouwen niet zijn blijven stimuleren om naar Compostela te vliegen en daar met ons die laatste dag te “belevén”.

Als laatste stop van die dag in de stad drinken Jan en Tjeu nog een cola met ijsblokjes en dat zou ons die nacht nog flink parten spelen. Geen goed idee, zo blijkt net voor het vertrek met het vliegtuig.

Logies: Hostal La Salle, Rua de Tras Santa Clara, Santiago de Compostela.

Dag 13 – Vrijdag 7 juni: Santiago de Compostela- Genk

Busrit: Bordeaux – Genk

Rond 08u00 wat ontbeten om te vertrekken voor de laatste 650 km. Aftellen per 100 km hebben we gedaan. Op tijd nog enkele keren gaan tanken. Saaie bedoening zeker met al die péages: soms maar enkele euro's, enkele keren een fatsoenlijk bedrag. Volgens de routeplanner is het in totaal rond de 120 € geworden. Ik weet het niet meer juist maar ik heb het wel goed genoteerd voor onze kassier Jan. Over de eetgelegenheden die we in Frankrijk bezoeken kunnen we kort zijn: proper en netjes, weinig bezoekers maar het eten is niet echt lekker en we hebben eigenlijk wel zin in iets fatsoenlijks. Het zal wachten zijn tot thuis.

In Parijs stuurt de GPS ons enkele keren de verkeerde kant op. Maar met een laatste mentale en fysieke inspanning halen we de Belgische grens waar ons de eerste file wacht als gevolg van wegenwerken.

Rond 17u00 zet Ludo me in Bierbeek af en zal hij, moedig als hij is, het laatste deel alleen afleggen tot in As. Ik vermoed dat hij ook blij is om Marleen terug te zien. 's Anderendaags wacht hem een familiefeestje in het Golfhotel, weliswaar zonder zijn fietsvrienden!

Erik, begeleider van dienst eindigt zijn stuk als volgt: "Veel ontzag voor jullie fietsprestatie: en toffe mensen zijn jullie!"

Vliegreis: Compostela – Madrid – Genk

De vijf resterende MTB-ers moeten die ochtend al vroeg uit de veren en voor Jan en Tjeu komt dat erg ongelegen want zij hebben er door die cola-ijsblokjes van de dag voordien maar een korte nacht opzitten, verdeeld over toilet en bed. Na een snel ontbijt staat om 07u00 de bustaxi klaar aan het hotel om ons naar de luchthaven te brengen want om 09u05 moeten we het vliegtuig op richting Madrid. Maar die vlucht heeft vertraging en de oorspronkelijk ruim voorziene tijd om daar over te stappen naar het vliegtuig richting Brussel wordt plots wel erg krap. Wanneer we na een kleine kilometer "wandelen" op de luchthaven aan Gate 42 aankomen zijn we bij de laatsten om in te stappen. Een mens mag ook een beetje geluk hebben.

Om 13u40 pikt het VC-taxibusje ons op voor de laatste trip van Zaventem naar Genk. Het thuisfront hebben we inmiddels ons aankomstuur op de parking van de tennis laten weten.



Blij verrast zijn we als we zowaar door familieleden en enkele goede vrienden onthaald worden met bubbels en met tekeningen van de kleinkinderen.

Het weerzien is hartelijk en een mooi avontuur zit er op. De band tussen de deelnemers is alleen maar sterker geworden.

We kijken met z'n allen met veel dankbaarheid terug en iedereen is blij dat we het allemaal zonder kleerscheuren geflikt hebben, behalve dan de broek van Guido.

Vooraf had iedereen getekend voor dit prachtige avontuur dat we nooit meer zullen vergeten! Hopelijk komt er snel een film en een fotoalbum van deze MTB-tocht.

De schrijvers van dienst,

Robert, Erik en Tjeu